

A.P.
CEHOV
Pescărușul •
Unchiul Vanea

Traducere din limba rusă de
Moni Ghelerter și R. Teculescu

POLIROM
2016

Cuprins

Pescărușul.....	5
Unchiul Vanea.....	99

Polina Andreevna (*privind manuscrisul*):
Cine credea sau bănuia că dumneata,
Kostea, ai să ajungi un scriitor adevă-
rat – și uite, slavă Domnului, au început
să-ți trimită și bani de pe la reviste! (*Îi
mângâie părul.*) Și ce frumușel te-ai fă-
cut... Bunul, dragul meu Kostea, fi mai
blând cu Mașenka mea!

Mașa (*făcând patul*): Dă-i pace, mamă!...

Polina Andreevna (*către Treplev*): E tare
drăguță... (*Pauză*) Știi, Kostea, unei fe-
mei nu-i trebuie nimic altceva decât o
mângâiere din ochi. O știu de la mine.

(*Treplev, fără să scoată o vorbă, se scoală
de la masă și pleacă.*)

Mașa: Uite că l-ai supărat. De ce nu-i dai
pace?

Polina Andreevna: Îmi pare rău de tine,
Mașenka!

Mașa: Nu e nevoie!

Polina Andreevna: Mă doare inima pentru
tine. Văd totul și înțeleg totul.

Mașa: Toate sunt numai prostii. Dragoste
fără speranță nu există decât în romane.
Toate sunt fleacuri. Numai că nu trebu-
ie să te lași și să tot aștepti, să aștepti
fără să știi ce... Cum ți s-a furișat dra-
gostea în inimă, trebuie s-o smulgi. Ni
s-a făgăduit că o să-l mute pe bărbatul
meu în alt județ. Când o să ne mutăm

acolo, am să uit totul!... Am să smulg dragostea din suflet, cu rădăcină cu tot.

(Se-aude un vals melancolic din odăile vecine.)

Polina Andreevna: Kostea cântă. Înseamnă că-i trist.

Maşa *(face câțiva pași ușori de vals)*: Ceea ce e important, mamă, e să nu-l tot ai în față mereu. Dacă l-or muta pe Semion, crede-mă că-ntr-o lună l-am și uitat. Toate astea sunt fleacuri.

(Se deschide ușa din stânga. Dorn și Medvedenko împing un jilț în care stă Sorin.)

Medvedenko: Acum am șase guri acasă. Și făina s-a făcut șaptezeci de copeici pudul.

Dorn: Descurcă-te dacă poți!

Medvedenko: Ușor îți vine să răzi dumitale, care ești căptușit cu bani.

Dorn: Cu bani? După treizeci de ani de practică, prietene, de practică fără răgaz, în care timp n-am fost stăpân pe mine nici noaptea, nici ziua, am izbutit să strâng abia două mii de ruble și le-am cheltuit și pe astea nu demult, în străinătate. Nu mai am nimic!

Maşa *(câtre soțul ei)*: N-ai plecat?

Medvedenko *(scuzându-se)*: Cum era să plec, dacă nu-mi dă cal?!

Maşa (cu vocea scăzută, supărată): De nu te-aş mai vedea în faţă!

(Jilţul lui Sorin e împins în partea stângă a camerei. Polina Andreevna, Maşa şi Dorn se aşază în jurul lui. Medvedenko, necăjit, se retrage într-un colţ.)

Dorn: Câte schimbări la voi! Din salon aţi făcut birou.

Maşa: Lui Konstantin Gavrilici îi e mai la îndemână să lucreze aici. Când vrea, poate ieşi în parc să stea să se gândească la ale lui.

(Se aude bătaia paznicului.)

Sorin: Unde e sora mea?

Dorn: A plecat la gară să-l întâmpine pe Trigorin. Se întoarce numaidecât.

Sorin: Dacă ai crezut că e nevoie s-o chemi şi pe soră-mea, înseamnă că boala mea e primejdioasă! *(După o pauză)* Şi, totuşi, mă mir! Sunt greu bolnav şi cu toate astea nu mi se dă nici un fel de doctorie!

Dorn: Ce vrei să-ţi dau? Valeriană, bicarbonat, chinină?

Sorin: Acum iar începem cu filosofia. O, ce chin! *(Arătând cu capul spre divan.)* Pentru mine l-aţi pregătit?

Polina Andreevna: Pentru dumneata, Piotr Nikolaevici.

Sorin: Mulţumesc.

Dorn (*fredonează*): „Plutește luna-n ceruri
noaptea”...

Sorin: Știi, am un subiect de nuvelă pentru
Kostea! O să se cheme „Omul care a
vrut”, „*L'homme qui a voulu*”. Cândva, în
tinerețe, am vrut să fiu scriitor și n-am
izbutit. Am vrut să vorbesc frumos și am
vorbit detestabil. (*Se strâmbă.*) „Ei,
și-așa, la urma urmei, ca să zic, așa, așa
și pe dincolo”... Mi se întâmpla la tribu-
nal să fac o expunere de motive și înce-
peam să lungesc vorba și să mă bâlbâi,
de mă treceau sudorile. Am vrut să mă
căsătoresc și nu m-am căsătorit. Am
vrut să trăiesc întotdeauna la oraș și
iată că îmi sfârșesc zilele la țară... Ei,
și-așa...

Dorn: Ai vrut să capeți titlul de consilier
și-l ai.

Sorin (*râde*): Asta n-a fost ținta mea. A
venit de la sine.

Dorn: Recunoaște că nu e prea înțelept să
te mai plângi de viață la șaiszeci și doi de
ani.

Sorin: Ce încăpățânat! Dar înțelege că vreau
să trăiesc!

Dorn: E o nechibzuintă. După legile natu-
rii, orice viață trebuie să aibă un sfârșit.

Sorin: Dumneata judeci ca un om sătul.
Ești sătul și de aceea nu-ți mai pasă de
viață. Ți-e totuna. Dar o să-ți fie și

dumitale frică de moarte, cum le e tuturor.

Dorn: Frica de moarte e o frică animalică. Trebuie s-o înăbușim. Se tem de moarte numai cei care cred în viața viitoare și cărora le e frică de păcatele lor. Dar dumneata? Mai întâi că nu ești credincios și apoi, ce păcate ai făcut? Ai fost judecător douăzeci și cinci de ani. Asta e tot.

Sorin (*râde*): Ba douăzeci și opt...

(Intră Treplev și se așază pe un taburet la picioarele lui Sorin. Mașa îl privește tot timpul.)

Dorn: Îl împiedicăm pe Konstantin Gavrilici să lucreze.

Treplev: Nu face nimic.

(Pauză)

Medvedenko: Dă-mi voie, doctore, să te-ntreb care oraș din străinătate ți-a plăcut mai mult.

Dorn: Genova.

Treplev: De ce Genova?

Dorn: Acolo e o mulțime neobișnuită pe străzi. E foarte frumos. Când ieși seara din hotel, strada e ticsită de lume. Te miști prin mulțime fără nici o țintă, încoace și încolo, în linii frânte, trăiești cu ea, te contopești cu sufletul ei și începi să crezi că într-adevăr poate să existe

un singur suflet universal, ca acela pe care l-a jucat cândva Nina Zarecinaia în piesa dumitale. Dar, pentru că veni vorba, unde-o mai fi acum Zarecinaia și ce-o mai fi făcând?

Treplev: Cred că e sănătoasă.

Dorn: Mi s-a spus că ar duce o viață cam bărfită. Să fie adevărat?

Treplev: E o poveste lungă, doctore.

Dorn: Spune-o pe scurt.

(Pauză)

Treplev: A fugit de-acasă și a trăit cu Trigorin. Știi?

Dorn: Asta știu.

Treplev: A avut și un copil care a murit.

După cum era de așteptat, Trigorin a lăsat-o și s-a întors la legăturile lui de mai înainte. De altfel, el nu a rupt niciodată vechile lui legături; dar, fără caracter cum îl știi, s-a învățat și ici și colo. După câte am înțeles, din cele câte am aflat, viața personală a Ninei n-a fost deloc reușită.

Dorn: Dar cu teatrul?

Treplev: Se pare că a nimerit-o și mai rău.

A debutat undeva, lângă Moscova, la un teatru de vară, apoi a plecat în provincie. Pe vremea aceea n-o pierdeam din ochi, și unde era ea, eram și eu. Încearca numai roluri mari, dar jocul ei cam vulgar,

Top 10+

POLIROM

„Oare cunoscuții și prietenii mei se poartă cu mine cum s-ar purta cu un om sănătos? «Ce mai scrii?» «Ce ne vei mai dăruia?» Mereu aceleași cuvinte, aceleași cuvinte! Și mi se pare că toată atenția cunoscuților, laudele și entuziasmul, toate sunt numai înșelăciune. Mă mint ca pe un bolnav, și uneori mi-e teamă că se vor apropia de mine pe furiș, pe la spate, că mă vor înșfăca și mă vor duce ca pe Poprișcin la balamuc!... Și așa mereu, până la groapă, totul va fi drăguț și scris cu talent; drăguț și scris cu talent și nimic mai mult. Iar când voi muri, cunoscuții mei, trecând pe lângă mormântul meu, vor spune: «Aici odihnește Trigorin. A fost un scriitor bun, dar a scris mai prost decât Turgheniev.»“

Tiraj: 2.000 exemplare
Preț: 24,95 lei

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-5861-9

9 789734 658619

www.polirom.ro

Carte publicată și în ediție digitală

Pe copertă: Konstantin Korovin (1861-1939), *Portretul artistei M.V. Jakuncikova*, 1880